

det større før. Vi enedes da alle her om at yde en Brændselshjælp paa 30 Kr. Det er allerede sagt ved Fremsettelsen af Lovforslaget, og man vil vel ogsaa sige det her, at Brændselspriserne i dette Øjeblik er endnu højere, end de var i Fjor, og at dette skulde sagligt berettigge Ydelsen af fortsat Brændselshjælp. Jeg har endogsaa hørt — ganske vist mere privat —, at der vel endogsaa burde ydes mere i Aar, men det tror jeg dog ikke, nogen her har Dristighed til at foreslaa. Jeg vil overfor den nævnte Betragtning sige, at dette om Priserne Stigning passer ikke med Hensyn til indenlandsk Brændsel, for de Køberes Vedkommende, der har hjemkøbt deres Brændsel i Sommer. (Afbrudelse: Jo!). Der er et æret Medlem, der siger jo, men derfor passer det nu alligevel ikke. I denne Sommer har det været muligt at købe indenlandsk Brændsel til Priser, der ligger endog meget betydeligt under den Pris, hvortil det kunde købes i Fjor, og det har det meste af Aaret været muligt at købe andet Brændsel til billigere Pris. Nu ved jeg vel, at der i den senere Tid er sket en Prisstigning paa Kul, men dette begrundes, forekommer det mig, ikke Nødvendigheden af nu igen at vedtage et Lovforslag som det foreliggende og dermed paabyrde Samfundet en Udgift paa over 2 Mill. Kr. Alle, der lever af deres Hænders Arbejde, maa meget betydeligt mere ned med deres Indkomster; end Aldersrentenyderne vil komme, selv om man ikke vedtager nogen Brændselslov. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen sagde, at en af ham foretagen Undersøgelse havde vist, at Forskellen i enkelte Tilfælde var 5 Kr. pr. Maaned, saaledes at Aldersrenten altsaa faldt med 60 Kr. Jeg tror, at det maa være noget, som gælder i ganske enkelte Tilfælde. Det vilde nemlig betyde, at de vedkommende efter Alderdomsforsørgelsesloven skulde have haft 300 Kr. mere, end de faar i Aldersrente, og det er efter mit Skøn en ret uforsvarlig Højde. Dette kan ikke bruges til nogen Begrundelse af Nødvendigheden af fortsat at yde denne Hjælp.

Jeg tror heller ikke, at de gamle Aldersrentenydere i Almindelighed har gjort sig noget større Haab om, at Loven skulde blive fornyet, og jeg synes endelig ogsaa, at der skal noget Mod til i den Tid, vi nu er inde i, at foreslaa denne Lov fornyet. Hvis de gamle har næret saadanne Forhaabninger, tror jeg, at det er andre Mennesker, som er Skyld deri. Jeg har vel set i Sommer, at Aldersrentenyderne

har lavet en Organisation for med større Styrke at være med til at bestemme, hvordan deres Forhold skal ordnes. Jeg har ogsaa set, at det ærede Medlem Hr. Lundberg har været Foredragsholder ved deres Delegeretmøder. Maaske han kunde give os nogle Oplysninger om, hvad saadan en Organisation skal til, og om han mener, at det i en Tid som denne er Opgaven at stable saadanne Ting op. Jeg tror i Virkeligheden, at de, som rundhaandet — for det kan man sige — faar Hjælp af Samfundet, maa tage imod den, og at man ikke skal faa dem — for det er andre Mennesker, der har faaet dem til det, de har ikke selv hittet paa det — til at lave en Organisation til Underbyggelse af Krav om at faa mere.

Jeg mener altsaa, at den nuværende økonomiske Situation ikke berettiger til Gennemførelse af et Lovforslag som det foreliggende. Prisfaldet, siden vi vedtog den sidste Brændselslov, er saa voldsomt, at selv om der i Øjeblikket er en lille Stigning i selve Brændselspriserne, opvejes dette langt af det almindelige Prisfald. Jeg kan derfor ikke tilsige mit Partis Støtte til Lovforslagets Gennemførelse. Jeg mener, det savner i Øjeblikket saglig Begrundelse, og derfor vil vi ikke være med. Det er ikke et Udtryk for, at man ikke vil yde til den Side; der har altid fra alle Sider været vist Villighed til at yde, hvad der var forsvarligt, men vi kan i Øjeblikket ikke finde, at det er forsvarligt at gaa til en saadan Ydelse ogsaa for det kommende Aar, og kan derfor ikke anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Vesterager: Ved Loven om Aldersrente af 7. August 1922 kom vi over paa faste Takster. Der blev tillige indført en fast Ordning mellem Staten og Kommunerne med Hensyn til Udgifterne. Det var et almindeligt Ønske fra det konservative Folkepartis Side, at vi skulde have Tid til at se, hvorledes Loven virkede, og at den helst skulde have Lov til at virke uden Supplement i nogen Tid, for at man kunde faa en Oversigt baade over Udgifternes Størrelse og Lovens Mangler og Fortrin i det hele taget. Der var imidlertid en Overgangstid dels fra det gamle System til den faste Rente og dels, samfundsmæssig set, fra Krigstiden og Efterkrigstiden til mere stabile Tilstande. Derfor fik vi allerede i 1923 en Brændselslov for Aldersrentenyderne. Det var ikke uden Betænkelighed, at vi den Gang gik med, og vi tænkte aldeles ikke, at det bestandig